

Oma's Kerst

Het was 17 november 2016, een hele mistige en koude dag. Oma was al een aantal dagen niet lekker en opa zei tegen haar: 'Riet, ga nou eens naar de dokter!' Oma antwoordde daarop: 'Ja Henk je weet wat ik heb gezegd, ik ga pas als het over een paar dagen echt niet meer gaat.' Oma had gewoon naar opa moeten luisteren want nog geen dag later werden we gebeld door opa: 'Stijn, neem je vader en je broertje mee en kom zo snel mogelijk hierheen!' Wij zo verbaasd als we waren en met ontiegelijke angst stapten we in de auto, we hoopten dat er niks aan de hand was..

Maar die gedachte was tevergeefs. Toen we aankwamen bij opa en oma in Arkel lag oma op bed en er stonden 2 dokters langs haar. We kwamen in heel veel haast binnen en schrokken heel erg van wat we zagen. 'Wat is er aan de hand?!' vroeg mijn vader. Een van de dokters die er stonden keek langzaam omhoog van oma naar papa en zei: 'Meneer, ik zal het u eerlijk vertellen, we hebben geen idee maar we nemen haar direct mee naar het ziekenhuis voor verdere controles. We hebben haar al langer hier gehouden dan dat we wilde maar hebben expres gewacht totdat u was gearriveerd.' Papa was stomverbaasd van wat hij allemaal hoorde en zag. Oma zag er verschrikkelijk uit en ik wilde er liever niet eens naar kijken. Ik dacht echt bij mezelf, shit was ik nu maar vaker langsgedaan zoals papa altijd tegen me zei. Misschien is het nu wel te laat om dat te beseffen en er nog wat aan te veranderen. Ik baalde en baalde hoe ik nog nooit gebaald had. Ik hoopte dat alles maar goed zou komen en we weer samen waren voordat het Kerst was.

Kerst betekende altijd veel voor mijn oma en daarom zou het ondenkbaar zijn dat we de aankomende Kerst zonder oma zouden moeten doen. De dokters namen haar mee in de ambulance naar het ziekenhuis en wij bleven nog voor een kop koffie bij opa. Papa wilde wel weten wat er aan de hand was en waarom oma opeens hier zo ziek in bed lag. Opa antwoordde: 'Ja Eric, het begon allemaal een paar dagen geleden, ze kwam opeens naar me toe en vertelde me dat ze al een paar uurtjes last had van lichtheid in haar hoofd en een misselijk gevoel. Ik zei tegen haar: 'Riet ga nou eventjes zitten dan, ik maak een lekker kopje thee voor je en het is koud dus ik zal een lekker warm dekentje voor je pakken en een boek zodat je wat kunt lezen en een beetje afgeleid wordt.' Ze zei dat ze dat een uitstekend idee vond en ging maar eens in de stoel zitten.' Op het eerste gezicht leek er helemaal niks ernstigs te zijn en het ging steeds beter met haar, tenminste dat zei ze. Opa probeerde, zo vertelde hij, goed voor haar te zorgen en haar gerust te stellen dat alles wel goed zou zitten en dat het gewoon even afwachten was. Nou niet dus.. Papa vond het tijd om weer aan te rijden naar huis en dus gingen we. Papa is altijd de persoon geweest die superveel kon praten en altijd wel wat te vertellen had, heel de weg naar huis werd er geen woord gezegd dus ik wist dat papa zich zorgen maakte, en dat was niet meer dan terecht. Slecht slapen, slecht eten, vermoeid zijn, ook papa had het er de laatste dagen niet makkelijk mee. Opeens ging de telefoon over, het was opa die weer belde. Opa had in de afgelopen dagen de telefoon wel 20 keer over laten gaan bij ons in huis, die maakte zich natuurlijk superveel zorgen en voelde zich alleen. 'Eric, kunnen jullie deze kant op komen?' 'Ja tuurlijk pa, wat is er aan de hand?' Het ziekenhuis had gebeld en de tests waren binnen, ze hadden niks gevonden en oma mocht naar huis! We waren natuurlijk superblij en dachten dat alles toch nog goed zou komen, en dat een gezellige kerst tegemoet gingen.

Dat was dus absoluut niet het geval, Kerst trad aan en de vooruitzichten waren heel erg slecht. Oma had in de afgelopen dagen erg veel klachten gehad en erg ziek op bed gelegen. Dokters kwamen en gingen weer en het was net een open huis. De dokters zeiden dat oma toch weer mee moest naar het ziekenhuis en dat sloeg in als een bom bij iedereen, vooral opa had het er heel moeilijk mee. Wat

moest hij nou doen, zonder zijn geliefde vrouw de aankomende Kerst en alle andere jaren die zouden komen? Oma weer naar het ziekenhuis en wij weer mee natuurlijk. Aantal tests weer afgelegd en dit keer was het geen goed nieuws. Lymfeklierkanker.. We waren ten einde raad en alle moed zakte ons in de schoenen. Kerst zonder oma was ondenkbaar voor ons en we vreesde voor het ergste. Oma moest blijven en het was 22 December toen oma werd opgenomen en moest blijven voor de komende tijd. We gingen ziekenhuis in en uit en we hoopten allemaal dat het goed zou komen en het liefst nog voor Kerst.

Maar tevergeefs, de dagen duurde langer dan ooit en we kregen weer een belletje van het ziekenhuis. Het ging niet goed met oma en ons werd gevraagd om naar haar toe te komen. Wij ernaartoe voor de 4324^e keer maar natuurlijk deden we dat heel graag, aangezien we wilde dat oma weer mee naar huis ging. De dokter kwam de kamer binnen en vertelde het vervelende nieuws dat oma het niet lang meer vol zou houden. Ze vocht voor haar leven en was in een diepe slaap, ze hoorde ons wel, tenminste dat gevoel had ik heel erg. Ze bewoog af en toe haar vinger als ze het gevoel had dat we ons bekommerde om haar. Oma werd in een ziekenhuisbed in de woonkamer in haar eigen huis neergezet. De bedoeling van dat alles was dat ze dan in een vertrouwde omgeving het leven zou verlaten. Een hele mooie gedachte vond ik dat. Papa, opa, ik en mijn broertje wisselde de nachten af dat we naast oma zouden slapen om haar in de gaten te houden. De dagen werden langer en langer en de nachten duurde eeuwig, oma ging hard achteruit. Toen ik weer aan de beurt was om naast oma te slapen en haar in de gaten te houden, had ik een erg naar gevoel in mijn buik over de aankomende nacht. Dat gevoel was ook terecht, diezelfde nacht nog werd ik opeens wakker. Wakker met het zweet op mijn voorhoofd en de gedachte dat het zo afgelopen kon zijn. Dat was het ook, ik werd wakker, pakte oma haar hand vast en begon tegen haar te praten. Ik hoopte dat ze het zou horen en iets van een bevestiging aan me zou geven. Ik vertelde haar hoe erg ik had genoten van haar bijzijn, hoe ik had genoten van de zelfgemaakte appelmoes in mijn blanke vla na het eten. Hoe leuk ik het vond om in de eigen tuin aalbessen te plukken en er zelf jam van te maken. Oma haar hand kneep lichtjes in de mijne, ze had me dus gehoord.. Ik legde mijn hoofd op haar schouder en toen merkte ik het. Oma ademde niet meer.

Stijn de Koster eco 4.1